

Becsúsztat

PRÓZA - LXII. évfolyam, 12. szám, 2018. március 23.

A bugyi még mindig ott volt. Kék színű, virágmintás, tundra fazonú, a széle csipkés. Mellette két trikó, nadrág, tovább nem látott, nem tudta kivenni a ruhákat. Ott lógnak már második napja az utca felett, mindenki láthatja. Ő is látja, nézi, bámulja, nem tudja levenni róla a szemét. Itt nem napernyők árnyékolják a szűk utcákat, hanem kitergetett fehérneműk.

Már első nap feltűntek neki a Barri Gotic házaiból kilógatott száradó ruhák, ezek alapján tájékozódott a negyedben. Megjegyezte, melyik utcában milyen erkélyeken látta őket, fel tudta idézni a nadrágokat, ingeket, csíkos pólókat. Férje a szűk utcákban kitérte a karját, megpróbálta megérinteni két oldalon a házakat. Nagyon örült, amikor néha már majdnem sikerült. Sokat fényképezett. Az Arc de Triomfnál éppen egy fesztivál kellékeit takarították el, nem lehetett rendes képet csinálni. A Güell parkban lefényképezett egy sérült lábú galambot. Este, amikor leültek az airbnb-s lakásban a kopottzöld kanapéra, ami a képeken élénkzöldnek tűnt, és megnézték az aznapi fotókat, a férje megjegyezte, szinte mindegyiken felfelé néz. Ne a ruhákat nézd, hanem a látnivalókat. A felesége nem akarta megint elmagyarázni neki, nem tud másfelé nézni.